

זבוב

כתב ס. אובראזצוב
צייר. נ. צ'רושין

באמצע הכביש רץ כלבלב קטן. הוא רץ מהר מאוד. או נבהל ממהו או אבד את הבעלים שלה. כמעט ונפל תחת לאופנוע, אבל התחמק איכשהו.

פתאום מהרחוב הצדדי יצאה משאית ורדפה אחרי הכלב. היא כמובן לא רדפה אחריו, זה רק היה נראה כך. עוד מעט ותמחץ אותו. ואז אשתי קפצה לפני המכונית.

"לאן את?" קראתי, אבל היא רק הניפה את ידה. הנהג פחד לפגוע בבן אדם והמשאית זזה הצדה. הכל היה יוצא טוב אילו הכלב לא זז הצדה גם הוא וממש תחת הגלגל.

אישה כלשהי שעל המדרכה קראה "אוי! אוי!" אך הכלב, מתברר, לא נפל תחת הגלגל אלא רק

הכה בו, ילל ונפל על האספלט. המשאית נסעה הלאה ואשתי רצה אל הכלבלב והרימה אותו על ידיה. זה שוב ילל ורצה לנשוך. מובן, כאב לו, והרגל האחורית תלויה. אולי נשברה..

חזרנו עם הכלבלב הביתה. הוא רועד קצת ונאנח. ובמראה הוא מאוד נחמד. צהוב-אפור כמו איילה קטנה. אוזניים מעוגלות, גדולות, חומות, וגם האף חום וקצר. ומעל העיניים במקום גבות זוג כתמים חומים. והן כל הזמן זזות. למעלה ולמטה. פנים מאוד נבונים! שמנו אותו בפינה על סמרטוט והתחלנו לטלפן ל"עזרה ראשונה". רק לא לזו שבאה לאנשים

חולים, אלא לזו של חיות.
על המכונית של "העזרה הראשונה" לבני אדם
מצוייר צלב אדום. ועל זו שלחיות - כחול.
תוך חצי שעה הגיע וטרינר. כך קוראים לדוקטור
שמרפא חיות: סוסים, פרות, כלבים, חתולים
וציפורים. ובגן החיות הווטרינרים מרפאים גם
פילים, וקופים, וג'ירפות. הם נותנים להם תרופות
כמו לבני האדם, מודדים חום ואם צריך גם עושים
ניתוח.
הווטרינר בדק את הכלב הקטן, ומדד לו חום.
שלושים ותשע מעלות.
בשביל בן אדם שלושים ותשע זה רע מאוד,
ולכלב לא כל כך הרבה. רק קצת גבוה. החום
הרגיל לכלב הוא שלושים ושמונה וחצי. הרגל לא
שבורה ורק חבולה. אם נוגעים, הכלב מיבב.
כנראה כואב לו.
הווטרינר נתן לה תרופה נגד כאבים. כזה כמו לבן
אדם. אנלגין. רק קצת פחות.
הוטרינר מאוד מצא חן בעיני. עליז, טוב לב,

ואוהב חיות.
כשנפרד ביקש:
"אולי תוכל להשיג לילדי
כרטיסים להצגה שלך
"החתול במגפיים". יש לי שני
ילדים, ילד וילדה.
"בוודאי. תקבל."
והוא ביקש את הכרטיסים כי
בחדר שבו שכב הכלבלב,
ממש מעליו, תליתי את
מודעת ההצגה שלנו.
על המודעה היה מצוייר חתול
ענקי בכובע עם נוצה ובמגפי
ציד גדולים. ותחתיו היה
כתוב "חתול במגפיים - הצגת
בובות"
הווטרינר הלך.
רצינו להאכיל את הכלב הקטן
אך הוא לא רוצה לאכול, לא

מרק, לא חלב ולא בשר מבושל. אפילו להריח לא רצה. הוא מביט עלינו, מניע את הכתמים שמעל העיניים. וזה הכל. אפילו את זנבו הוא לא הניע. ארבע ימים הוא לא אכל ולא שתה ולא ניסה להתרומם מהמצע שלו. רק מדי פעם פותח את עיניו, מסתכל איך אני הולך בדירה ונרדם שוב. וביום החמישי ישבתי ליד שולחן הכתיבה שלי, כתבתי ומדי פעם הסתכלתי על הכלבלב. ישן. אחר כך הבטתי, והוא יושב עם הגב אלי, הרים את אפו ומסתכל על המודעה שעל הקיר! את אפו היא מזיז משמאל לימין, כאילו קורא את האותיות "ח-ת-ו-ל-ב-מ-ג-פ-י-י-ם".

לא הבנתי כלום. הרי אין בעולם כלבים שיודעים לקרוא! מה פירוש הדבר? אולי אני ישן ורואה זאת רק בחלום? התחלתי להסתכל טוב יותר. והנה מה העניין! זבוב הולך על המודעה והלב עוקב אחריו! הסתכל, הסתכל ופתאום קפץ כדי לתפוס את הזבוב! הזבוב, כמובן, עף והכלבלב בא אלי ומניע

מובן שהיה לנו עצוב
להיפרד עם 'זבוב'. כבר
התרגלנו אליו, אך מה
אפשר היה לעשות!
ידענו שיהיה לו שם טוב
מאוד. הבעלים החדשים
אוהבים חיות וכבר מזמן
רצו כלב קטן.
רק חבל היה שהם חיו
רחוק. לא יכולנו להיפגש
עם 'זבוב'.
עברה שנה. ופתאום
המכרים שלנו מטלפנים
ואומרים:
"אנו רוצים לבוא אליכם
עם 'זבוב'. אפשר?"
"בוודאי! בוודאי! מתי
תבואו?"
"בשעה שבע."

בזנבו!
סימן שהבריא.
האכלנו אותו. נתנו לה מרק
וקציצות. לא היה לו דרוש
הרבה. הוא קטן.
חשבנו איך לקרוא לו? זה
קודם כל. ואחר כך - מה
לעשות בו.
את השם מצאנו מהר "זבוב!"
ומה לעשות בו הלאה לא
ידענו. היה לנו כבר כלב, ואיך
זה להחזיק שני כלבים
בדירה? קשה.
נזכרנו שאחדים מהמכרים
שלנו רצו לגדל כלב קטן.
טלפנו להם והם באו למחרת.
'זבוב' כבר התרוצץ בדירה.
הם מאוד חיבבו אותו. שמו אותו בארגז קלוע

והלכו.

הוא התרגל! 'זבוב' זה 'זבוב'!

"טוב מאוד! נחכה לכם."
מחכים. בשעה שבע וחצי מצלצלים בדלת.
פתחתי את הדלת. עומדים המכרים שלנו
ומחזיקים ברצועה כלב אפור-צהוב.
"מי זה?"
"זבוב."
"איך - 'זבוב'? לא יתכן!"
"כפי שאתה רואה - יתכן."
"האם לא רציתם כלב קטן?"
"רצינו. 'זבוב' היה קטן ואחר כך גדל."
"אז מה יהיה? אתה רוצה להחזיר לנו אותו?"
"חס ושלום! התרגלנו אליו! הביטו כמה הוא נבון!
כמה צייתן! 'זבוב', תראי מי הציל אותך ממוות!"
'זבוב' מסתכל, מנפנף בזנבו, והגבות החומות
עולות ויורדות כמו אצל 'זבוב' הקטן.
"אז זה 'זבוב'! איזה זבוב הוא? הרי הוא כלב של
ממש! כלב יפה, גדול. ואיך אתם קוראים לו
עכשיו."
"קוראים לו כמו קודם.. גם אנחנו התרגלנו, גם